

Arrest

nr. 201 048 van 13 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Capucienenlaan 63
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. ROELS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die op 28 augustus 2008 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Bergen voor inbreuken op de drugswetgeving, werd op 12 december 2008 gerepatrieerd naar Marokko. Op 28 september 2009 is verzoeker het voorwerp van een politiecontrole te Antwerpen naar aanleiding van een gecoördineerde actie tegen drugsoverlast. Verzoeker werd op 12 april 2011 het voorwerp van een politiecontrole te Kontich naar aanleiding van verdachte handelingen op het Stationsplein. Op 14 november 2013 werd verzoeker veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen voor een inbreuk op de drugswetgeving.

1.2. Op 17 november 2017 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker werd overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas.

1.3. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen vijf of zes jaar geleden België is binnengekomen, diende op 30 november 2017 een asielaanvraag in. Op 1 december 2017 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.4. Op 16 januari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 199 233 van 5 februari 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de weigering van de asielaanvraag.

1.5. Een repatriëring naar uw land van herkomst was voorzien op 14 februari 2018, doch diende te worden geannuleerd daar verzoeker op 9 februari 2018, een tweede asielaanvraag indiende.

1.6. Op 5 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag in toepassing van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

1.7. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Marokkaan afkomstig uit Beni Chiker in de provincie Nador. U verklaarde het volgende in uw eerste asielaanvraag: omwille van familiale en economische redenen verliet u omstreeks 1985 Marokko en vertrok illegaal naar Spanje, waar u ongeveer een twintig jaar verbleef en werkte. U beweerde in Spanje over een verblijfsvergunning te beschikken die om de vijf jaar werd verlengd. Toen de economische crisis in Spanje toesloeg, besloot u omstreeks 2005 naar België te reizen om hier te werken. Uit de informatie van het administratief dossier blijkt dat u op 28 augustus 2008 veroordeeld werd tot 2 jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving. Reeds op 12 december 2008 werd u naar Marokko gerepatriëerd. In 2009 bevond u zich opnieuw op het Belgisch grondgebied daar er u op 28 september 2009 een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten waaraan u geen gevolg heeft gegeven. Op 14 november 2012 heeft u een veroordeling van vijf jaar opgelopen voor inbreuk op de drugwetgeving. Terwijl u in de gevangenis zat werd u een beslissing vanuit Spanje betekend waarbij uw verblijfsstatuut in Spanje werd ingetrokken. Op 10 november 2017 werd u in het kader van een mogelijke repatriëring naar Marokko opgesloten in het Centrum voor Illegalen in Merksplas. U beweert niet naar Marokko te kunnen terugkeren omdat u daar niemand meer heeft, omdat het voor u moeilijk is om werk te vinden en omdat u onvoldoende geld heeft om uw medische behandeling in Marokko te bekostigen. U legde geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

Op 16 januari 2018 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 26 januari 2018 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) beroep in tegen deze beslissing, doch op 5 februari 2018 bevestigde deze instantie de beslissing van het CGVS.

*Op 9 februari 2018 dient u **een tweede asielaanvraag** in en verwijst u naar de motieven zoals door u uiteengezet in het kader van uw eerdere aanvraag: u stelt ziek te zijn, dat er geen speciale medische zorg in uw land voorhanden is en u herhaalt dat u niemand meer heeft in uw land en u er geen onderdak heeft. Verder voegt u toe dat u buiten uw land van herkomst samen met anderen deel zou hebben genomen aan 'culturele sessies' om de situatie in uw regio te bespreken en stelt u dat het algemeen bekend is dat uw autoriteiten op de hoogte zijn van deze activiteiten en dat iemand die zijn rechten opeist als een gevaar voor het land wordt beschouwd. Een repatriëring naar uw land van herkomst was voorzien op 14 februari 2018, doch diende te worden geannuleerd daar u een tweede asielaanvraag indiende.*

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de

zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek en hier een ander licht op kunnen werpen. U beperkt zich vooreerst tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk stelt u niemand meer te hebben in uw land, dat u daar geen onderdak heeft en u geen toegang hebt tot medische verzorging (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, punten 1.1 en 5.1, dd.09/02/2018). Dient in dit kader te worden opgemerkt dat het CGVS in kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar deze door u aangehaalde motieven niet ressorteerden onder de Vluchtelingenconventie en u bovendien laattijdig uw asielaanvraag had ingediend. De RvV bevestigde de beslissing van het CGVS. Het hoeft dan ook geen verder betoog dat uw loutere herhaling van deze elementen in uw tweede asielaanvraag geen ander licht vermag te werpen op deze appreciatie.

Wat betreft uw verwijzing als zou u in het buitenland deelgenomen hebben aan culturele sessies om de situatie in uw regio te bespreken en de autoriteiten van uw land hiervan op de hoogte zijn, dient te worden opgemerkt dat u dit nooit eerder vermeld hebt in de loop van uw eerste asielprocedure. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van dit door u beweerde gegeven, temeer u niet bij machte bent ook maar enig begin van bewijs hiervan neer te leggen (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, punten 2.5 en 2.7, dd.09/02/2018). Bijgevolg vermag dit door u aangehaalde element niet de appreciatie inzake uw asielaanvraag in positieve zin om te buigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen probleem van non-refoulement is daar u nooit enige andere verblijfsprocedures heeft ingediend en er bijgevolg geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over het beroep

Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 9 maart 2018 in een eerste middel een schending aan van *"het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel"*.

Verzoeker meent dat de vormen van intimidatie en de bedreigingen die hij kan ondergaan, omdat hij opkomt voor minderheden, een vervolging uitmaken zoals bedoeld in de Conventie van Genève en artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In het verzoekschrift wordt aangehaald dat men, na een lezing van het interview met het CGVS, enkel kan besluiten dat verzoeker duidelijk getraumatiseerd is en heel wat moeite heeft om te praten over een mogelijke terugkeer naar Marokko uit vrees voor zijn leven.

Verzoeker acht het *in casu* relevant om te verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat dit artikel een omkering van de bewijslast impliceert en inhoudt dat verzoeker het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Verzoeker betoogt dat verweerder een onmogelijke bewijslast van verzoeker vraagt, temeer omdat hij de volledige geloofwaardigheid van verzoeker onderuit graaft louter omwille van een laattijdige asielaanvraag en het feit dat hij nieuwe elementen zou aanhalen dewelke hij niet eerder zou hebben bijgebracht bij een eerdere verklaring.

Het verzoekschrift haalt aan dat UNHCR er ons aan herinnert dat het voor een asielzoeker al te vaak onmogelijk is om elk onderdeel van zijn verhaal te 'bewijzen': *"It is hardly possible for a refugee to 'prove' every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt."* (UNHCR, *"Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status"*, December 2011, <http://www.unhcr.org/3d58e13b4.pdf>, para. 203).

Verzoeker haalt aan dat het EHRM dit principe van het voordeel van de twijfel bevestigde: *"The Court acknowledges that, owing to the special situation in which asylum seekers often find themselves, it is frequently necessary to give them the benefit of the doubt when it comes to assessing the credibility of their statements and the documents submitted in support thereof."* (EHRM no. 41827/07, 9 maart 2010, R.C. v. Zweden).

Verzoeker schetst de omstandigheden voor minderheden in Marokko: *"Men mag niet uit het oog verliezen dat verzoeker opkomt voor minderheden die vandaag de dag nog steeds als een tweederangsburger wordt beschouwd in Marokko. Het hoeft dan ook niemand te verbazen dat de Marokkaanse autoriteiten om louter willekeurige en discriminatoire redenen op zoek zijn naar verzoeker."*

Bovendien herneemt verzoeker dat hij legaal verblijf had in Spanje maar dat hij deze niet kon verlengen omdat hij in de Belgische gevangenis zat. Verzoeker legt aldus op een afdoende wijze uit *"waarom hij pas op 30 november 2017 een eerste asielaanvraag in België deed."*

Pas naar aanleiding bij zijn opsluiting te Merksplas, kreeg verzoeker informatie over de verplichting tot het indienen van een asielaanvraag. Het verzoekschrift betoogt dat verzoeker geen enkele fout kan worden verweten en dat de opmerking dat hij een laattijdige asielaanvraag heeft ingediend *“pour la galerie”* is.

Verzoeker herneemt verder dat hij zwaar ziek is en dat hij enkel in België verzorgd kan worden.

Verzoeker stelt duidelijk voldoende elementen te hebben aangehaald waarom zijn asielaanvraag in overweging dient genomen te worden. Elke asielaanvraag dient immers apart beoordeeld te worden op basis van de aangehaalde documenten en informatie, die elk apart en in haar samenhang dient beoordeeld te worden.

Verzoeker benadrukt evenwel op een doorleefde, geloofwaardige en spontane wijze te hebben verteld over de omstandigheden dewelke de reden zijn waarom verzoeker niet meer wilt terugkeren naar Marokko.

Verzoeker stelt dan ook terecht niet te kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst Marokko. Verzoeker geeft aan dat hij dan ook *“geen enkel intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, eerste alinea Vw.”* Heeft.

Rekening houdend met deze al deze elementen is verzoeker van mening dat hij op een voldoende wijze aantoonst dat hij een gegronde vrees tot vervolging aantoonst.

Verzoeker stelt dan ook terecht te vrezen voor zijn leven, temeer omdat in Marokko hem elk recht op een eerlijk proces zal ontnomen worden.

Ter conclusie stelt verzoeker dat verweerder er geen rekening mee houdt dat hij gezocht wordt door de Marokkaanse autoriteiten, dat zijn asielrelaas als geloofwaardig dient bestempeld te worden, dat hem de kans dient gegeven te worden om *“deze documenten bij te brengen”*, dat hij voldoende elementen naar voren brengt om zijn asielaanvraag wel degelijk in overweging te nemen en ten gronde te onderzoeken en dat het materiële motiveringsbeginsel is geschonden.

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel een schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

Hij meent dat verweerder zijn asielaanvraag serieus dient te nemen en de aanvragen ten gronde dient te onderzoeken. Verzoeker haalt aan dat in de weigeringsbeslissing zelfs niet wordt ingegaan waarom verzoeker gezocht wordt door de Marokkaanse autoriteiten, dat het al te gemakkelijk om enkel te stellen dat er niets wordt bewezen zonder dat men rekening houdt met vermoedens en de brede / hele context van het asielrelaas en dat door deze weigering tot in overwegingname het redelijkheidsbeginsel duidelijk geschonden is.

In het verzoekschrift wordt gevraagd *“[h]et bovenstaand verzoek tot nietigverklaring ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienovereenkomstig recht doende, de bestreden beslissing dd. 05.03.2018 te vernietigen waarbij beslist werd om de nieuwe asielaanvraag van verzoeker dd. 09.02.2018 niet in overweging te nemen.”*

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 5 maart 2018 in toepassing van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen – aangaande zijn ziekte en economische motieven waar hij herhaalt dat hij ziek is, niemand meer heeft in zijn land en er geen speciale medische zorg krijgt (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag van 9 februari 2018, punt 1.1) – een herhaling zijn van de asielmotieven zoals aangebracht bij zijn eerste asielaanvraag.

3.4. Op 16 januari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake zijn eerste asielaanvraag. Bij arrest nr. 199 233 van 5 februari 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) deze beslissing tot weigering van de asielaanvraag waarin wordt gesteld:

“Verzoeker verklaarde bij aanvang van de asielprocedure het volgende over zijn vrees of het risico bij terugkeer (CGVS-vragenlijst, stuk 6, p. 1-2). Hij werd nooit gearresteerd in Marokko en heeft er nooit in de gevangenis gezeten. Hij werd er nooit door een rechtbank veroordeeld en er is nooit een proces tegen hem gestart. Hij was nooit actief binnen een organisatie. Hij meent dat hij niet kan terugkeren, omdat hij er geen eigendom bezit en bijgevolg op straat zal belanden. Hij verklaart dat hij nooit school heeft gevolgd en analfabeet is. Hij werkte als kelner in Marokko. Hij werd ontslagen en kwam niet meer aan de bak op de Marokkaanse arbeidsmarkt. Aangezien hij zonder werk zat, besloot hij 33 jaar geleden om naar Spanje te trekken. In Spanje kon hij een verblijfsvergunning op basis van werk krijgen. Hij werkte in Girona en andere Spaanse steden als bouwvakker. De economische crisis sloeg zo’n vijf jaar geleden toe in Spanje. Als gevolg van deze crisis verloor hij zijn job. Hij besloot naar België te komen om hier te kunnen werken. Zijn verblijfsvergunning in Spanje is niet meer geldig, omdat hij in België werd opgesloten en zo kon hij de vergunning niet verlengen. Gevraagd of hij problemen ondervond met de Marokkaanse autoriteiten, antwoordt verzoeker dat er hem steeds stomme vragen over het verleden worden gesteld. De vragen die worden gesteld, houden geen verband met zijn huidige problemen. Hij zegt dat hij of een verblijfsvergunning wil of wordt teruggestuurd naar Spanje. Hij is niet van plan hoe dan ook om naar Marokko terug te keren. Hij zat jarenlang ten onrechte opgesloten in de Belgische gevangenis en meldt dat hij ziek is en psychologisch vermoeid. Hij heeft geen problemen met de Spaanse autoriteiten. Hij herhaalt dat hij ziek is, diabetes heeft en rugpijn, alsook een zwak gezichtsvermogen. Hij vreest dat hij niet medisch behandeld kan worden in Marokko, omdat hij geen job zal vinden, er dakloos zal zijn en niet weet hoe hij medische hulp kan betalen. Hij geeft aan dat hij geen beroep kan doen op de hulp van familieleden, dat niemand hem zal helpen. Tot slot voegt hij nog toe dat hij een halfzus heeft langs vaderszijde die bij zijn vader te Nador zou verblijven.

Tijdens het CGVS-interview herhaalt verzoeker zijn socio-economische problemen die hij vreest bij een terugkeer.

Verzoekers toelichting in het verzoekschrift herneemt dat hij pas op 30 november 2017 asiel heeft aangevraagd, omdat hij zeer lang over een verblijfsrecht beschikte in Spanje en omdat hij pas bij zijn opsluiting in het gesloten centrum te Merksplas informatie kreeg over de asielprocedure. Los van de vraag of dergelijke verschoning kan worden aanvaard, laat dit gegeven niet toe om vast te stellen dat verzoeker een behoefte heeft aan internationale bescherming. De bestreden beslissing is overigens niet gesteund op tegenstrijdigheden in zijn relaas, en ook niet op de loutere vaststelling dat hij zijn asielaanvraag laattijdig heeft ingediend. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij vormen van intimidatie en bedreigingen heeft ontvangen in Marokko. De toelichting in het verzoekschrift dat hij werd vrijgelaten en de paragraaf over “de moord op Chief Nana en zijn vader” heeft bovendien geen betrekking op verzoekers zaak en aangehaalde socio-economische moeilijkheden. De asielaanvraag en het beroep zijn niet gesteund op een gegronde vrees voor vervolging, omdat verzoeker enkel socio-economische moeilijkheden aanhaalt die een terugkeer met zich zouden brengen, temeer dergelijke moeilijkheden niet ressorteren onder de vervolgingsgronden van het Vluchtelingenverdrag.

(...)

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Op basis van de aangehaalde socio-economische moeilijkheden komt verzoeker niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien deze geen ernstige schade inhouden overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.”

3.5. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr.214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de

Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

3.6. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag brengt verzoeker volgende nieuwe elementen aan: verzoeker stelt dat hij buiten zijn land van herkomst samen met anderen deel zou hebben genomen aan 'culturele sessies' om de situatie in zijn regio te bespreken en stelt dat het algemeen bekend is dat zijn autoriteiten op de hoogte zijn van deze activiteiten en dat iemand die zijn rechten opeist als een gevaar voor het land wordt beschouwd.

3.7. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.8. De Raad stelt vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien (i) verzoeker nooit eerder in de loop van zijn eerste asielprocedure heeft vermeld dat hij in het buitenland deelgenomen zou hebben aan culturele sessies om de situatie in zijn regio te bespreken, noch dat de autoriteiten van zijn land hiervan op de hoogte zijn; (ii) verzoeker niet bij machte is ook maar enig begin van bewijs hiervan neer te leggen (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag van 9 februari 2018, punten 2.5 en 2.7).

Verzoeker beperkt zich ook thans tot het hernemen van loutere beweringen. Echter geenszins kan blijken dat hij *"duidelijk getraumatiseerd is en heel wat moeite heeft om te praten over een mogelijke terugkeer naar Marokko uit vrees voor zijn leven"*. Integendeel verzoeker was tijdens zijn asielverhoor van 8 januari 2018 (eerste asielaanvraag) alert en duidelijk in zijn antwoorden en wenste van bij de aanvang van het gehoor zijn verhaal te kunnen geven.

Waar verzoeker met verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betoogt dat dit artikel een omkering van de bewijslast impliceert en inhoudt dat verzoeker het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, kan slechts vastgesteld worden dat verzoeker nooit heeft beweerd eerder vervolgd te zijn in Marokko. Integendeel op de vraag *“Heeft u ooit problemen gehad met de autoriteiten in Marokko ?”* antwoordde verzoeker tijdens zijn asielverhoor van 8 januari 2018 (eerste asielaanvraag) *“neen”*.

Aldus indien verzoeker, zoals hij thans stelt, opkomt voor minderheden in Marokko, dan blijft hij hierover bij louter vage beweringen. Immers waar verzoeker betoogt *“dat verweerder een onmogelijke bewijslast van verzoeker vraagt, en niet uit het oog mag worden verloren worden dat verzoeker opkomt voor minderheden die vandaag de dag nog steeds als een tweederangsburger wordt beschouwd in Marokko”*, dan kan slechts vastgesteld worden dat verzoeker nog steeds geen enkel concreet gegeven over deze acties aanbrengt, zelfs geen concrete verklaringen aflegt noch toelichtingen geeft in het verzoekschrift en evenmin ter terechtzitting in staat is ook maar enigszins een concrete actie te benoemen, laat staan te beschrijven. Ter terechtzitting legt verzoeker er steeds de nadruk op dat hij niet naar Marokko wil en dat België hem moet vrijlaten zodat hij naar Spanje kan gaan. Dit laatste kan evenmin een nood aan internationale bescherming aantonen.

Voorts dient er op gewezen te worden dat bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland – of althans niet in zijn eigen land (*“réfugié sur place”*) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, *“Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects”*, februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, *“Note on réfugié sur place claims”*, februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, *“Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié”*, Genève, 1992, 96).

Indien verzoeker thans aanvoert dat hij niet naar Marokko terug kan omwille van zijn - niet nader gepreciseerde - culturele activiteiten voor minderheden, dan gaat hij er volledig aan voorbij dat deze vervolging een loutere ongeloofwaardige bewering blijft en uit zijn verklaringen evenmin enige eigen culturele, laat staan politieke, affiniteit kon blijken. De Raad ziet verder niet in hoe de Marokkaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn deelname aan een deze publieke samenkomst(en) die verzoeker niet eens concreet kan situeren, dan wel dat deze loutere aanwezigheid hem in een negatief daglicht bij de Marokkaanse autoriteiten zou stellen, laat staan hiervoor (gerechtelijk) vervolgd zou worden.

3.9. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt:

“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen probleem van non-refoulement is daar u nooit enige andere verblijfsprocedures heeft ingediend en er bijgevolg geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen. Verzoeker kreeg de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3.11. Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is. De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

3.12. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

3.13. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moeten ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK